

Kerstdiner

MIJMERING

De fles Chateauf du Pape stond al dagen te antichambren. Mijn vader liep er verkleerd omheen en maakte tegen iedereen die in de buurt kwam opmerkingen als 'jaja, met kerstmis gaat het gebeuren'. De wijn was voor bij het kerstdiner. Een mooie wijn moest het zijn, vol en stevig, een wijn om iets te vieren, een wijn met een feestelijk prijskaartje bovendien. Het was de eerste keer dat we het kerstdiner in de nieuw gebouwde woonkamer zouden eten. Op de glad geboende parketvloer lag een tijdelijk tapijt, de gordijnen waren nog uit de oude kamer, maar de open haard in de nieuw gemetselde schouw brandde als een lier en zette de kamer in een warme gloed.

Mijn moeder deed het hare om de wijn tot glans te laten komen. Dagen stond ze in de keuken, waar ze van een ossentong bouillon trok, ragout maakte en een door oma's en overoma's beproefd hoofdgerecht fabriceerde.

Op de dag voor kerst liep mijn vader de keuken binnen en meldde dat het er stonk. Mijn moeder gaf hem fijntjes te kennen dat hij zich niet met zaken moest bemoeien waar hij geen verstand van had. 'Wat een boer niet kent ...' Zorgvuldig zette ze bouillon, ragout en hoofdgerecht aan het einde van de dag in de kelder, klaar om de volgende dag met gepaste eerbied bij de Chateauf du Pape te worden opgediend.

Mijn arme moeder. Toen het eerste gerecht met tong op de feestelijk gedekte tafel kwam, trok iedereen z'n neus op, bij inspectie van het tweede keken we elkaar bedenkelijk aan, met onze neuzen op het hoofdgerecht was het wel duidelijk, de tong was bedorven.

Haar restte niets dan ons frites met kroketten en appelmoes voor te zetten. Mijn vader liet zich niet kennen en schonk de wijn in de glanzend gewreven glazen.

Marjolijn Sengers, 29 december 2013